

[Kjeldgaard Iversen.]

fra adskilligt flere sider, end man egentlig venter sig i forvejen. Jeg kan henvise til, at både Holland og Norge var enige med os indtil få dage før det kedelige Ottawamøde.

Det er jo imødekommenhed, verden venter på. Det er imødekommenhed, ikke alene i militærpolitiske spørgsmål, men også i handelspolitiske spørgsmål, og jeg håber derfor, at vi skal kunne komme dertil, at man kan gøre handelen fri mellem nationerne. Der kan Danmark passende begynde selv. Det ville opbygge den tillid til Danmark fra alle sider, en tillid, som vi ikke kan undvære, og ville styrke det mellemfolkelige samarbejde. Derfor vil jeg håbe, at den højt-ærede udenrigsminister kan give mig ubetinget tilsagn om, at man aldrig nogensinde vil lade sig bevæge til at følge Amerikas ønske om, at vi standser eller indskrænker handelen med Østeuropa eller Rusland. Kan vi yderligere gøre vor indflydelse i Atlantpagten gældende, så at vi kan forhindre den hæsblæsende oprustning, tror jeg, at vi er på vej mod bedre forhold i verden, mod en afspænding i verdenssituationen.

Det er rigtigt, at en neutralitetspolitik, en afrustningspolitik ikke er 100 pct. sikker. Men Atlantpagtens tilhængere hævder heller ikke, at Atlantpagten er 100 pct. sikker, så det bliver til syvende og sidst en vurdering af, om det ene er mere sikkert end det andet. Men hvis der skulle komme et overfald under de nuværende forhold, hvor vi er stærkt rustet, hvor vi er tilsluttet Atlantpagten, hvor vi har en militær forholdsordre, vil det betyde Danmarks og danskernes udslettelse, for der er vist ikke mange, der tror på Atlantpagts værdi, hvis den formodede præventive virkning skulle vise sig at hvile på en fejlvurdering.

Havde vi derimod ført en udenrigspolitik med afrustning og neutralitet, så ville vi have mulighed for i givet fald at komme igennem en besættelse uden tab af Danmarks selvstændighed, uden tab af Danmarks værdier og menneskeliv. Det er det, vor udenrigspolitik gerne skulle gå ud på. Det betyder ikke, at vi stikker hænderne i lommen og lader som ingenting, tværtimod, vi viste under besættelsen, at vi udmærket kunne gøre modstand mod besættelsesmagten uden anvendelse af våben, ved at nægte samarbejde og ved at nægte at udføre de ordrer, fjenden forlanger udført. Jeg ved godt, det kræver stort mod af de folk, der skal udføre disse ordrer, måske meget større mod end soldatens, netop fordi vedkommende, som vil nægte at udføre ordren og på forhånd giver afkald på våbenmagt for at sikre sin

stilling, faktisk står værgeløs i forhold til soldaten, der har den illusion, at han kan slå igen. Der er det ved det, at den slags midler, jeg anbefaler her, kan vurderes og antages ud fra en moralsk og demokratisk målestok, og de ødelægger ikke demokratiet. Det er nemlig det eneste forsvar, et demokrati kan have, at sikre befolkningens demokratiske rettigheder, sikre befolkningen mod udbytningen fra staten og mod udbytningen fra andre medborgere gennem monopoler. Hvis man gennemfører en sådan politik, er kommunismens chancer her i Danmark forbi.

Jeg skal hermed anbefale at stemme imod den af regeringen forelagte beslutning og anbefale, at man giver folket dets demokratiske ret til at få indflydelse på den politik, der skal føres, ved at stemme for retsforbundets dagsorden.

Bøgholm: Der er fra to sider i det høje ting blevet talt imod det forslag, der af regeringen er fremsat: af det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) blev der talt imod, men på en sådan måde, at det nærmest var et udtryk for, at det ærede medlem i den givne situation manglede en politik. Det ville derimod ikke være rigtigt at sige, at den tale, der blev holdt af det ærede medlem hr. Aksel Larsen, var udtryk for, at det ærede medlem mangler en politik. Spørgsmålet er blot, om den politik er en dansk politik, eller det er et vel beregnet led i en fremmed stormagts udenrigspolitik. Det ærede medlem er jo heller ikke gået ind på rigsdagen for at øve en parlamentarisk gerning. Den kommunistiske indstilling overfor parlamentarismen fremgår meget tydeligt af vedtagelserne på den kommunistiske internales tredje kongres. Jeg beder om formandens tilladelse til her og senere at citere. Det hedder i disse vedtagelser:

„Mod deltagelse i parlamentarisk kamp kan det argument ikke anvendes, at parlamentet er en borgerlig statsinstitution. Det kommunistiske parti går ikke ind i denne institution for at gøre organisk arbejde der, men for fra parlamentet at hjælpe masserne til at sprænge statsmaskinen og selve parlamentet.

Ethvert kommunistisk medlem af parlamentet må være klar over, at han ikke er nogen lovgiver, som søger forståelse med andre lovgivere, men en agitator fra partiet, som er sendt i fjendens lejr for der at gennemføre partibeslutninger. Det kommunistiske partimedlem er ikke ansvarligt overfor den løse vælgermasse, men overfor sit illegale eller legale parti.“
Til daglig bliver naturligvis dette forhold